

RESSÒ DE LA PARAULA

Aliança (III)

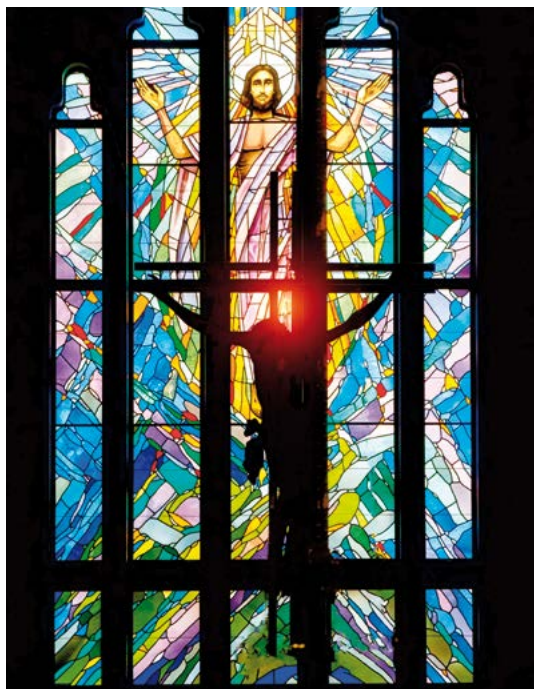

Hem parlat d'aliances bones i d'aliances «no tan bones». Per tal de discernir-les convé esbrinar sobretot el motiu (l'origen) i l'objectiu (la finalitat) que les justifica. S'han de tenir en compte també altres detalls: com s'estableixen, quines condicions s'exigeixen i com es duen a terme.

Els cristians assumim aquella forma d'Aliança que va establir Jahvè amb el seu Poble al Sinaí, i que va ser duta a la seva plenitud en la Nova i Eterna Aliança de Déu amb la humanitat a través de Jesucrist, la seva mort i resurrecció.

Tal com dèiem, la font d'aquesta Aliança no és cap altra que la misericòrdia i l'amor descendent de Déu. Un amor totalment gratuït que es va manifestar ja així al Sinaí («*El Senyor s'ha enamorat de vosaltres i us ha escollit d'entre tots els pobles, no perquè fóssiu un poble més nombrós que els altres, quan de fet sou el més petit de tots, sinó perquè us estima i es manté fidel al jurament que havia fet als vostres pares. Per això, el Senyor, amb mà forta, us ha fet sortir d'Egipte, la terra on éreu esclaus... Reconeix, doncs, que el Senyor, el teu Déu, és realment Déu. És el Déu fidel, que manté la seva aliança i el seu amor fins a un miler de generacions: Dt 7, 7-9*). Amb més raó i en plenitud l'amor gratuït de Déu es va comunicar a través de la Nova Aliança (cf. *Hb 8-9*).

És un amor que, en ser acollit, vincula, com tot veritable amor. El moment més alt de la seva recepció i el seu vincle arriba fins a nosaltres sobretot a través de l'Eucaristia: «*Preneu i beveu, aquesta és la meva sang, sang de l'Aliança Nova i Eterna que serà vessada per vosaltres...*»

Però aquí ens interessa subratllar que aquesta Aliança Nova i Eterna és la font, la raó i el motiu que tots els que ens deixem «aconseguir» per ella esdevenim promotors d'aliances. Som, o hem de ser, autèntic llevat en tots els àmbits de la nostra vida. Comencem pel matrimoni o els compromisos en la vida consagrada i sacerdotal, que per a nosaltres són veritables signes de l'amor nou i etern; seguim per aliances que segellen amistats; també per compromisos que sadollen la nostra vida social, sigui en l'àmbit cultural, en el comercial o en el polític...

Tornant a la visió una mica pessimista de la nostra vida social, recordem la urgència que això canviï. El clima polític que crea la imminència d'eleccions ens retorna la imatge inquietant de múltiples aliances, però gairebé sempre amb l'etiqueta «d'aliances interessades». És inevitable?; tot això té un límit?; l'interès pragmàtic és l'últim criteri per a valorar els moviments polítics? Al final sempre acabem amb una conclusió semblant: la democràcia té els seus valors, però també límits. És el menys dolent dels sistemes de convivència ciutadana i el més respectuós amb els drets humans. Defensem els seus valors i acceptem els seus límits.

Però això no significa que perdem de vista l'Aliança Nova i Eterna. Aquella que procedeix de l'amor total, misericordiós i sincer, que se'ns ha regalat en Crist. No es tracta només d'«imitar des de fora» aquesta manera d'aliança, sinó d'activar el record i la vivència profunda que vivim vinculats realment per aquella aliança que culmina l'amor que allibera i permet viure en pau i esperançats.

Potser, els qui intentem viure aquesta Aliança aconseguim que el nostre món avanci una mica, canviï alguna cosa, en direcció cap a aquesta plenitud d'amor que il·lumina i vincula, és a dir, que salva.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Accions del deixeble: estimar, seguir, donar...

Els sembrats ja estaven madurs i començaria tot seguit la sega. Jesús aprofita la imatge per pronunciar una de les seves frases programàtiques: «*Els sembrats són abundants però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que envii més homes a segar-los*». I, diu l'evangeli de Mateu que, tot seguit, cridà els dotze apòstols i els envià de dos en dos. Però abans el feu unes recomanacions que Mateu recull al capítol 10 de l'Evangeli i que acaben amb el text que hem llegit avui. El podem resumir en tres accions, tres verbs per a l'apòstol:

1. Estimar: «*Qui estima el pare o la mare... qui estima els fills o les filles més que a mi...*». No podem pensar que estimar Déu sobre totes les coses disminueixi el nostre amor familiar. Més aviat és a l'inrevés: com més s'estima Jesucrist, més s'estima la família, els pares, els fills, els amics. Perquè l'estimació té tota ella una mateixa arrel que és Déu mateix. L'amor a Déu sobre totes les coses només serà excloent quan pugui haver-hi persones o coses que ens separin de Déu.

2. Seguir Jesús: «*Qui no pren la seva creu i m'acompanya...*». Portar la creu

formava part del cerimonial de la crucifixió. El condemnat, portant-se la creu al coll, apareixia com a culpable davant la societat. Un home indigne de seguir vivint entre els seus. Jesús venia a dir als seus deixebles: «*Si em seguïu cal que esteu disposats a ser rebutjats. Molts us tindran com a culpables i us condemnaran. Aleshores sereu semblants a mi, sereu dignes seguidors meus*». Portar la creu no es «buscar creus» sinó acceptar la crucifixió que ens arribarà si seguim els passos de Jesús.

3. Donar: «*Tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits...*».

Donar no és solament privar-se de quelcom, renunciar. El gest de donar és l'expressió més rica de vitalitat, de riquesa, de poder creador. Ni que sigui «un vas d'aigua fresca». Donar significa estar viu, enriqueix. Hem d'aprendre a donar el que hi ha de viu en nosaltres: la nostra alegria, la nostra comprensió, l'esperança.

No oblidem que sempre hi ha Algú que beneeix, acull i recompensa tot aquest gest d'amor per petit que sigui. Aquest Algú és Déu, el nostre PARE.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Alianza (III)

Hemos hablado de alianzas buenas y de alianzas «no tan buenas». Para discernirlas conviene averiguar sobre todo el motivo (el origen) y el objetivo (la finalidad) que las justifica. Se han de tener en cuenta también otros detalles: cómo se establecen, qué condiciones se exigen y cómo se llevan a cabo.

Los cristianos asumimos aquella forma de Alianza que estableció Yahvé con su Pueblo en el Sinaí, y que fue llevada a su plenitud en la Nueva y Eterna Alianza de Dios con la humanidad a través de Jesucristo, su muerte y resurrección.

Como decíamos, la fuente de esta Alianza no es otra que la misericordia y el amor descendente de Dios. Un amor totalmente gratuito que se manifestó ya así en el Sinaí («Si el Señor os ha preferido y elegido a vosotros, no es porque seáis la más grande de las naciones... El Señor os sacó de Egipto, donde erais esclavos, y con gran poder os libró del dominio del faraón, porque os ama y quiso cumplir la promesa que había hecho a vuestros antepasados»: Dt 7, 7-9). Con más razón y en plenitud el amor gratuito de Dios se comunicó a través de la Nueva Alianza (cf. Hb 8-9).

Es un amor que, al ser recibido, vincula, como todo verdadero amor. El momento cumbre de su recepción y su vínculo llega hasta nosotros sobre todo a través de la Eucaristía: «Tomad y bebed, esta es mi sangre, sangre de la Alianza Nueva y Eterna que será derramada por vosotros...»

Pero aquí nos interesa subrayar que esta Alianza Nueva y Eterna es la fuente, la razón y el motivo de que todos los que somos «alcanzados» por ella nos convirtamos en hacedores de alianzas. Somos, o hemos de ser, auténticos fermentos de alianzas en todos los ámbitos de nuestra vida. Empecemos por el matrimonio o los compromisos en la vida consagrada y sacerdotal, que para nosotros son verdaderos signos del amor nuevo y eterno; sigamos por alianzas que sellan amistades; también por compromisos que impregnan nuestra vida social, sea en el ámbito cultural, en el comercial o en el político...

Volviendo a la visión un tanto pesimista de nuestra vida social, recordamos la urgencia de que esto cambie. El clima político que crea la inminencia de elecciones nos devuelve la imagen inquietante de múltiples alianzas, pero casi siempre con la etiqueta de «alianzas interesadas». ¿Es inevitable? ¿todo esto tiene un límite? ¿el interés pragmático es el último criterio para valorar los movimientos políticos? Al final siempre acabamos en una conclusión semejante: la democracia tiene sus valores, pero también límites. Es el menos malo de los sistemas de convivencia ciudadana y el más respetuoso con los derechos humanos. Defendamos sus valores y aceptemos sus límites.

Pero eso no significa que perdamos de vista la Alianza Nueva y Eterna. Aquella que procede del amor total, misericordioso y sincero, que se nos ha regalado en Cristo. No se trata solo de «imitar desde fuera» esa manera de alianza, sino de activar el recuerdo y la vivencia profunda de que vivimos vinculados realmente por aquella alianza que culmina el amor que libera y permite vivir en paz y esperanzados.

Quizá, quienes intentemos vivir esa Alianza logremos que nuestro mundo avance un poco, cambie algo, en dirección hacia esa plenitud de amor que ilumina y vincula, es decir, que salva.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Traspàs de Mn. Mateu Santacana

Va morir dimecres 14 de juny de 2023, a l'edat de 90 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí i concelebrades per nombrosos preveres, van tenir lloc divendres 16 de juny, a les 10 h, a la Parròquia de Santa Maria de la Geltrú, de Vilanova i la Geltrú.

Mn. Mateu Santacana Capella va néixer a Calafell (Tarragona), el dia 2 d'abril de 1933, fill de Josep i Josefa. Format al Seminari Conciliar de Barcelona, va ser

ordenat sacerdot el 21 de setembre de 1957, a la Parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera.

Els seus primers nomenaments van portar-li a diverses parròquies de Barcelona i al nord i al sud de la capital. El 12 de gener de 1978 va ser nomenat rector de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts, on va exercir el seu ministeri fins al moment de la seva jubilació canònica, el 29 de juny de 2015. Actualment prestava la seva col·laboració en diferents parròquies de Vilanova i la Geltrú, població en la qual residia.

L'any 2002, l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts, en reconeixement de la seva tasca com a rector de la vila, li lliurà el títol de Fill Adoptiu de Sant Vicenç dels Horts. Durant els 37 anys que va estar al capdavant de la parròquia va promoure la rehabilitació de l'església i de la casa rectoral, així com la creació de l'esplai parroquial Flor de Neu i de l'entitat d'ajuda als malalts Frater.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.

La Hermandad Cristo de la Paz estrena una nova imatge

Aquesta confraria, vinculada a l'Església de la Mare de Déu de Montserrat, al barri de Vistalegre de Castelldefels, va viure una jornada d'especial joia el passat dissabte 17 de juny, quan el bisbe Agustí Cortés va beneir la nova imatge de la Mare de Déu, sota l'advocació de la Pau.

Es tracta d'una obra en fusta de cedre policromat a l'oli, amb la tècnica del poliment brillant, de mida natural (1,68 m, aproximadament). És una imatge realitzada per poder vestir-la amb teixits. Té els ulls i les llàgrimes de cristall i les pestanyes de cabell natural, realitzades segons el mètode tradicional. L'autor és l'escultor sevillà Mi-

guel Bejerano i se li ha encarregat per poder substituir l'anterior imatge, deteriorada a causa del pas del temps.

Després de la benedicció, a les 18 h, es va celebrar l'Eucaristia i per acabar, la imatge de la Verge de la Pau va processionar pels carrers de la localitat, acompanyada per l'Agrupació Musical Cristo de la Paz.

Cal destacar la participació de la gent jove de Castelldefels en aquesta expressió de la pietat popular que és el món de les confraries (tots els portants són menors de trenta anys) i com està esdevenint un pont per acostar la població local a la vida de la comunitat cristiana.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

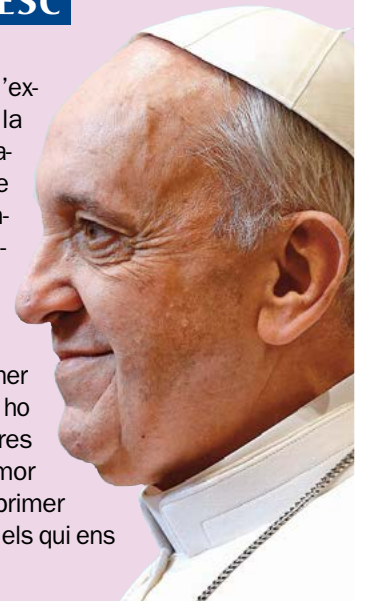

@Pontifex_es: «Fins i tot sent fràgils i petits, encara que les nostres forces ens semblin poques enfront de la magnitud dels problemes i de la fúria cega de la violència, podem fer una aportació decisiva per canviar la història» (5 de febrer).

@Pontifex_es: «Caminem junts contra el tràfic de persones: al costat dels qui estan destrossats per la violència de l'explotació sexual i laboral; al costat dels migrants i dels refugiats. Reafirmem amb valentia el valor de la dignitat humana!» (8 de febrer).

@Pontifex_es: «Per mitjà de l'experiència de la fragilitat i de la malaltia, podem aprendre a caminar junts segons l'estil de Déu, que és proximitat, compassió i tendresa» (11 de febrer).

@Pontifex_es: «Déu ens estima gratuïtament, fent el primer pas cap a nosaltres sense que ho mereixem; i, per tant, nosaltres no podem celebrar el seu amor sense donar a la vegada el primer pas per a reconciliar-nos amb els qui ens han ferit» (12 de febrer).

Mn. Manolo i Mn. Josep, dos nous preveres a la diòcesi

El que vam viure el passat 18 de juny a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat, va ser una festa compartida, plena d'alegries i emocions. Els protagonistes, Manuel S.C. Rodríguez i Josep Sellarés; els participants, centenars de persones de parròquies especialment vinculades a ells dos, però també d'altres llocs, família, preveres i diaques... Amb l'acompanyament musical, format per la coral del Seminari, l'organista de Vilafranca i el conjunt instrumental de la Geltrú. Tot ben preparat a priori i, al mateix temps,

amb la llibertat de l'Esperit Sant en acció.

L'ordenació és una celebració extensa amb molts moments especials, des d'aquells més importants del sacrament de l'orde, com la imposició de les mans per part del bisbe i dels preveres o la pregària consecratòria, i aquells més impactants visualment, com el cant de les lletanies als sants, mentre els futurs sacerdots estan estesos a terra.

En aquesta celebració, dos moments van colpir especialment els presents per la seva intensitat emo-

cional. El primer, l'abraçada de pau del bisbe i la resta dels preveres. És expressió de benvinguda a l'orde sacerdotal, però també d'estima, de germanor, de joia... Que en són de boniques, les abraçades! Són sanadores i reconfortants, algunes semblen eternes, perquè duren mentre s'estrenyen els cossos i els braços. I quins somriures, quines mirades d'entesa...! Difícil expressar en paraules tot el contingut d'aquells moments.

A continuació, revestits amb l'estola sacerdotal i la casulla, els dos nous sacerdots van seure al presbiteri, al costat del bisbe Agustí i els altres preveres i... un esclat d'aplaudiments va sorgir, que durava i durava; tothom aplaudia tan fort com podia, com per expressar la joia desbordant del moment, mentre al Manolo i al Josep se'ls veia emocionats i... qui sap què passava pel seu cor en aquells instants!

Donem gràcies a Déu per aquests nous sacerdots i encomanem-los a la nostra pregària, a l'inici del seu servei com a vicaris de les dues parròquies de Vilafranca (Mn. Manolo) i de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts (Mn. Josep).

Avui, Jornada per la Responsabilitat en el Trànsit

L'Església celebra, el primer diumenge de juliol, aquesta jornada. Des de fa 55 anys, el Departament de Pastoral de la Carretera de la CEE promou aquesta celebració coincidint amb l'inici dels desplaçaments massius per les vacances d'estiu i per ser una data propera a la festivitat del patró dels conductors i transportistes, sant Cristòfol, el 10 de juliol.

El missatge dels bisbes per a aquesta jornada, en sintonia amb el lema «Encomana el teu camí al Senyor i Ell actuarà», és una invitació a cadascú dels conductors a pregar uns moments al Senyor abans d'iniciar un viatge, per posar-lo a les seves mans, amb la seguretat de comptar amb la seva ajuda. La pregària, «a més de posar-nos en relació amb Déu —diuen els bisbes— ens estimula per posar els cinc sentits per conduir amb responsabilitat i en les degudes condicions».

A un mes de la JMJ, enviament dels joves participants

En menys d'un mes, milers de joves ompliran els carrers de Lisboa per a la Jornada Mundial de la Joventut que aplega jovent de tot el món en un ambient d'alegria, d'universalitat i de solidaritat, convocats pel papa Francesc. Vol ser una experiència de fe, mostrant que l'Església catòlica és una Església viva i jove, que fa servir formes d'art i llenguatges propers als joves.

Amb l'organització del pelegrinatge a Lisboa del Secretariat Interdiocesà de Joventut, són 40 els inscrits del Bis-

bat de Sant Feliu de Llobregat, i provenen de Molins de Rei, Sant Just Desvern, Castelldefels i Els Monjos. Ara són els moments dels últims preparatius del viatge, però també de l'actitud interior amb la qual els joves s'acosten a aquesta experiència. Per aprofundir-la, el proper dissabte 8 de juliol, a les 16.30 h, a la Casa de l'Església, els joves de la diòcesi compartiran una estona de diàleg i pregària amb el bisbe Agustí, amb el qual celebraran el ritu d'enviament, com a preparació a la JMJ.

AGENDA

Final de curs del grup de mares de capellans Mare de Déu de la Mercè.

El proper dijous 6 de juliol, a les 13 h, els membres d'aquest grup es reuniran al Seminari Conciliar de Barcelona, per celebrar l'Eucaristia, amb el cardenal Joan Josep Omella i el bisbe Agustí Cortés, i després compartir el dinar.

L'objectiu d'aquest col·lectiu, que aplega mares de capellans de les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat, Barcelona i Terrassa, és la pregària pel treball pastoral dels preveres i per les vocacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a set.) [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Besó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); beata Anna Mogas Fontcuberta, vg. (Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; santa Berta, vg.

5. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sant Antoni M. Zac-

caria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Santa Maria Goretti (1890-1902), verge i màrtir de la castedat; sant Isaïes, profeta i màrtir; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Urgell: □ Sant Ot o Odó (†1123), bisbe d'Urgell, patró de la ciutat de La Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Mar-

çal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos màrtirs, deixebles de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a set.) [Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 8,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Sant Agustí Zhao Rong i companys màrtirs; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoríc Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

Diumenge XIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi»

Per entendre les lectures d'avui ens cal recordar que Jesús envia els seus deixebles a predicar el Regne de Déu. Tal vegada això pot suposar trencar amb la pròpia família si aquesta s'oposa a la missió de Jesús. En aquest cas les paraules de Jesús són clares: *Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir a mi.* I el mateix diu en relació amb els fills o filles. I ho resumeix dient: *Qui no pren la seva creu i m'acompanya no és bo per venir amb mi.* Per tant Jesús és sempre el nostre model, ell és el primer, més important que la nostra família que sempre ha de quedar en un segon terme. Evidentment el més normal és conjuguar les dues coses: amor a Jesús i amor a la família; però si són incompatibles primer que tot s'ha de posar l'amor a Crist. Això suposarà moltes vegades *carregar-nos la creu*, com va fer Jesús. Però el deixeble ha de ser com el seu Mestre; si Jesús va patir no podem esperar que nosaltres tinguem un camí de roses. Ens cal carregar la creu que pren formes molt diverses segons les circumstàncies que ens toca viure en els diferents moments de la nostra vida. I com els deixebles són enviats en nom de Jesús, rebre els deixebles és rebre'l a Ell: *Qui us acull a vosaltres m'acull a mi, i qui m'acull a mi acull el qui m'ha enviat.* Ja en la tradició rabínica l'enviat tenia la mateixa consideració de qui l'enviava. Jesús ens recomana l'actitud tan evangèlica de l'acolliment. És el que trobem també a la primera lectura quan aquell matrimoni de *Sunam acull a Eliseu fent-li fins i tot una habitació* per poder-hi reposar. La Paraula de Déu sovint ens recomana aquesta actitud. I així fem realitat les paraules de Pau quan diu: *Vosaltres penseu que sou morts pel que fa al pecat però viviu per a Déu en Jesucrist.* I ha començat dient que *tots els qui hem estat batejats en Jesucrist hem estat submergits en la seva mort.* Però *tal com Crist va ser ressuscitat també nosaltres emprenguem una nova vida:* Una vida de seguiment de Jesús, acollint tothom, portant al seva creu i vivint com a ressuscitats.

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

▶ Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*

Senyor, cantaré tota la vida / els vostres favors, / d'una generació a l'altra / anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel.» R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és del Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que em protegeix. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «El que estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y, desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse». Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

▶ Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, / tu justicia es su orgullo. R.

Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realzas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, lo mismo que Cristo resucitó de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo, tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, solo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa.»